

Kapitola 1

Nemala som ani tušenia, v akom som meste. Budík na mojom mobile spustil ohlušujúcu skladbu *Rocky* a zároveň osvietil izbu aspoň natoľko, aby som začala rozoznávať kontúry jej stien a kútov. Zažmurkala som a snažila som sa zorientovať. Spod dverí nepresvital prúžok svetla z chodby. Postelne obliečky boli z hodvábu, nie ako tá tisíckrát opratá bavlna, v ktorej už ležalo nespočetné množstvo ľudských tiel. *Možno tie obliečky ani nie sú biele*, prebehlo mi myslou. *Toto nemôže byť hotel.*

Niekoť vedľa mňa zastonal a mne stiahlo žalúdok, keď mi to došlo. Bola som doma, kde, ako som sľúbila, už nebudem používať *Rockyho* ako budík. Alexander tvrdil, že sa mu potom dostáva do snov. Siahla som za telefónom, na displeji bolo 3:30 – príliš skoro na správnu koordináciu. Mobil padol na zem a jeho prenikavý zvuk ma prinútil chvíľu zúfalo šermovať pästami doprázdna. Spod periny som však nevyliezla, a keď sa mi ho konečne podarilo vypnúť, vyčerpane som opäť klesla na vankúš.

Mala som vstať, no namiesto toho som sa snažila zazrieť na druhom konci manželskej postele Alexandra. Chcela som len vidieť jeho tvár, aby som vedela, či som ho predtým, než znovu

na tri dni odídem, nenahnevala. Zatemňujúce závesy mi to však neumožnili. V tej tme nebolo vidno ani len jeho obrysy.

Vzdychla som si a pomaly som spustila nohy na zem. Chladný vzduch mimo periny zasiahol ich pokožku, ja som si rýchlo zocelila myseľ a pripravila telo na kontakt s mrazivými podmienkami, ktoré Alexander vyžadoval počas spánku. Vtom sa mi okolo pása ovinula ruka a stiahla ma späť do bezpečia horúcej pokožky a pevných svalov. Od úľavy som vydýchla a privinula som sa k Alexandrovi.

„Prepáč mi toho *Rockyho*,“ zašepkala som.

„To je v poriadku.“ Hlas mal od spánku ešte zastretý. Pobožkal ma na holé rameno. „V sne som sa uhol v pravej chvíli. A potom som zaútočil pravým hákom a poslal toho druhého chlapíka k zemi. Čistá práčička.“

„Samozrejme, že si to dokázal.“ Na tvári sa mi usadil úsmev. Dokonca aj v snoch musel Alexander vždy triumfovať. Niektorí ľudia by to možno nazvali aroganciou, ale ja som v tom videla to, čo to skutočne bolo – zdravé sebavedomie. Bol to dôvod, prečo ho kolegovia v právnickej firme považovali za mimoriadne schopného. Alexander bol spoľahlivý. Vyrovnaný. A to boli vlastnosti, ktoré som si aj ja na ňom najviac vážila. „Nič iné by som od teba ani neočakávala,“ dodala som.

„Tvár mal rozmazanú,“ pokračoval, „no pevne dúfam, že to bol prorocký sen o McMurphym. Dnes sa s ním stretnem na súde, a ak poviem, že toho chlapa z duše nenávidím, tak to ešte zľahčujem.“

„Určite to bol on. Jeho hlúpu tvár by som rozoznala kdekoľvek.“

„Aj ty si bola v mojom sne?“

„Och áno.“ Pritisla som sa k nemu bližšie. „Stála som nabo-
ku a povzbudzovala som Ťa.“

„Ty moje zvláštne stvorenie.“ Alexander sa nežne usmial a pobožkal ma na temeno hlavy. Potom sa ma vážnym hlasom spýtal: „Ale naozaj má hlúpu tvár, však?“

„Tú najhlúpejšiu,“ potvrdila som.

Povzdychol si a vtisol mi ďalší bozk na šiju. „Budeš mi chýbať.“

„Je to iba na pár dní.“ Pri zmienke o práci mi škľbilo v nohe. Prešli hádam aj tri minúty, odkedy mi zazvonil budík. Možno dokonca štyri.

„Aj tak.“

„Ja viem.“ Chápala som to. Naozaj. Nikto nezostáva rád opustený. Bolo to iba na niekoľko dní, no keď som si pomyslela na všetky večere, ktoré budeme jesť osobitne, na všetky noci, keď si budeme líhať do postele sami, jeden bez druhého, prišlo mi to ľúto. Bude nás oddeľovať veľká masa vody. „Tiež mi budeš chýbať.“

„Aspoň že je to už posledný raz.“ V jeho hlase nezaznel ani náznak pochybnosti. Bol to fakt, o ktorom bolo už rozhodnuté. Dohoda sa spísala cez víkend, vo chvíli, keď som prijala Alexandrovu žiadosť o ruku. „Keď sa vrátiš, mali by sme to osláviť. Nejakou zásnubnou večerou. Priletíš vo štvrtok večer, však? Tak to urobíme v piatok. Pripijeme si na koniec jednej kapitoly a začiatok tej ďalšej.“

„Dobre.“ Bol to milý nápad. Vlastne úplne perfektný. Aký lepší dôvod môže existovať na prípitok než záver deväťročnej kariéry a začiatok manželstva, predurčeného trvať omnoho dlhšie? „Platí.“

„Rezervujem nám stôl,“ povedal Alexander a povolil objatie. „Ale ty by si už mala ísť. Určite si už veľmi pozadu za svojím časovým plánom.“

Pri tých slovách som sa usmiala. *No samozrejme.* Alexander si presne uvedomoval hodnotu minút, ktoré som stratila.

Celý svoj život riadil s precíznosťou, ktorú som si ja rezervovala iba na to, aby som zvládla aspoň ranné odchody do práce. Bola to jedna z vecí, ktoré ma na začiatku nášho vzťahu na ňom najviac očarili. To a ešte jeho široké plecia, pevné a sebavedomé. Nechcelo sa mi veriť, že sa stane mojím manželom. Ja, Ava Greenová, sa budem vydávať. Bola to tá najväčšia istota, na akú som sa kedy zaviazala.

„Lúbim ťa.“ Pobožkala som ho na predlaktie a vyhrabala som sa z postele. „Uvidíme sa čoskoro!“

Schmatla som mobil a cestou k dverám, ktoré som za sebou potichu zavrela, som pozrela na displej: 3:34. Ako inak. Práve som premrhala štyri minúty z dvadsiatich piatich, ktoré som si vyhradila na odchod z domu. Po špičkách som zbehla do haly, zaliatej svetlom mesiaca. Decembrový vietor býva v Chicagu ostrý. Aj v tej chvíli zavíjal cez okenné tabule mezoneta situovaného na desiatom poschodí modernej budovy. Chvíľu som mala pocit, že ma odfúkne. Výborný začiatok cesty. Akoby som sa už vznášala vo vzduchu a prerážala oblaky.

Bezpečnostné svetlá zvonku dostatočne osvetľovali kuchyňu, takže som nemusela ani stlačiť vypínač na stene. Namierila som si to rovno k rýchlvarnej kanvici, ktorú som si priniesla, keď som sa sem nasťahovala. Vedľa Alexandrovho špičkového kávovaru pôsobila ako päšť na oko. O nič menej ako ja, postávajúca len v nohavičkách a podprsenke pri čiernej mramorovej kuchynskej doske.

Alexandra by pobúrilo, keby videl, ako tu pobehujem polonahá v mesačnom svite, podobná nejakému škriatkovi. Neraz ma pokarhal za to, že sa púšťam do pátrania po káve skôr, než si niečo oblečiem. Tak veľmi sa obával názoru všetkých bezmenných susedov, ktorí by nás mohli špehovať. Ako keby sme to boli práve my z celého veľkého mesta, na ktorých sa chcú iní dívať.

O takom čase však bola veľmi malá šanca, že by ma prichytil. Aj keby už nebol schopný zaspať, určite by nevstal z postele a nepokúšal by sa o to. Alexander vždy chodil do postele presne o 22.30 a vstával o 5.30, pretože Alexander veril v zásadovosť. Nikdy to nepovedal nahlas, no vedela som, že moje nasťahovanie sa k nemu zvládal omnoho ťažšie, než čakal. Bolo ťažké adaptovať sa na prítomnosť niekoho druhého, najmä ak vždy, keď si už človek začne zvykať, ten druhý zmizne. Jednou rukou som zapla kanvicu, do ktorej som napustila vodu už večer, aby som ušetrila vzácne ranné sekundy. Druhú ruku som načiahla za vrecúškom s jedlom, ktoré som si pripravila. Všetky tie pohyby boli mimovoľné, bola to rutina, ktorú som absolvovala už nespočetnekrát.

Chladnička bola dokonale zorganizovaná, okrem kôpok jedla, ktoré som tam nechala ja. Poukladala som ich tam večer, a to tak, že som nakopila vrecúška čerešní a hrozna na syrové rolky spôsobom, ktorý by každému bežnému pozorovateľovi prezradil, že architektka by zo mňa nikdy nebola. Ďalšia várka osobitne balených jedál, ktoré si položím navrch príručnej tašky, na mňa čakala v mrazničke. Keďže boli zmrazené, poslúžia ako vrecúška s ľadom, až kým z nich nezjem toľko, aby som miesto, ktoré uvoľnia, doplnila ozajstnými vreckami s ľadom v lietadle. Zavrela som príručnú tašku s jedlom, zobrala som kávu, nasypala som jej až príliš veľa do frenchpressu a bežala som do hostovskej kúpeľne.

Bolo to jediné miesto v tom byte, ktoré som si privlastnila. Oficiálnym dôvodom bolo, že som nechcela rušiť Alexandra v rána, keď som odchádzala do práce. V kútiku duše sa mi však páčilo mať miesto, kde by som mohla nechať veci vyložené na umývadle a nemusela sa trápiť, či uterák na ruky visí po oboch stranách v presne rovnakej dĺžke. Nie že by som

neoceňovala Alexandrov zmysel pre poriadok. Naozaj som ho oceňovala. Vlastne sa mi páčilo, ako mal všetko zorganizované. Jeho domov – náš domov – bol dokonale usporiadaným miestom, o akom som celý život snívala.

Napriek tomu som práve tam objavila v sebe drobnú úchylku, ktorou bola záľuba v malom priestore, kde som si mohla oddýchnuť od všetkej dokonalosti. Bol to dosť znepokojujúci pocit, ktorý ma odlišoval od toho, aká som chcela byť, a zahanboval ma dostatočne na to, aby som vynakladala všetku snahu skryť to pred Alexandrom. „Nech budeš robiť čokoľvek,“ povedala som mu už predtým, „neotváraj tieto dvere. Nechávam si tam všetky svoje ženské vecičky. Nechceš predsa vidieť, ako sa zo škaredého káčatka stáva labuť, však?“ Pokrčil plecami a odvtedy nechal moju tajnú miestnosť na pokoji.

Kúpeľňu zalialo svetlo a mne pohľad automaticky padol na jagajúci sa zásnubný prsteň. Prinútilo ma to narušiť svoju rutinu, zobrať prsteň do dlane a preskúmať niečo, čo bolo odrazu moje. Automaticky som si ho nastokla na prstenník. Masívny prsteň mal určite niekoľko karátov. Keď Alexander v sobotu večer pokľakol na jedno koleno a otvoril malú zamatovú škatuľku, pochytilo ma hrozné nutkanie rozosmiať sa nad tou ligotavou diskogulou, ktorú som zbadala v jej vnútri. Bol to poriadny odklon od malého tyrkysového kamienka, o ktorý som žiadala. Po niekoľkých dňoch som si však naň privykla a pochopila som, že je pre mňa ten správny. Bol presne to, čo som potrebovala: ostrý, ťažký kameň, ktorý ma mal držať pri zemi. Po celoživotnom lietaní vo vzduchu som bola za tú kotvu vďačná.

Alexander vždy dával jasne najavo, že nechce, aby sa jeho budúca životná partnerka živila cestovaním, a ja som mu už na začiatku vzťahu povedala, že som pripravená tej práce sa

vzdať. Každá žena dobre vie, že mužovi, ktorého ste práve stretli, predovšetkým mimoriadne atraktívnemu mužovi, od ktorého pier neviete odtrhnúť zrak, sa hneď nezdôverujete s tým, že sa chcete vydať. No ja som to urobila. Porušila som všetky pravidlá, nehanebne som si ho poobzerala a hneď som mu prezradila, že sa chcem usadiť. Vyrástla som na cestách, žijúc sen svojich rodičov. No mojím snom bolo nehybať sa.

V rohu jednej zo zásuviek, ktorú mi Alexander prideliť, som mala odložený zoznam, ktorý som si napísala, keď som mala trinásť. Niesol názov *Avine ašpirácie v dospelosti* (to zložené slovo som triumfálne objavila, keď som googlila heslo *životné ciele*). Obsahoval iba dva body a už dávno som ich vedela napamäť, no napriek tomu som ten papier občas vytiahla a čítala som si ho nahlas, len aby som si ich pripomenula. Stálo na ňom:

1. *Zostaň na jednom mieste.*
2. *Maj skutočných priateľov. Priateľov, ktorí necestujú. (Neopustia ťa, pokiaľ im na to nedáš dôvod. Len sa drž vecí, ktoré sú dôležité pre nich. Buď lojálna.)*

Keby som si mala dať zhotoviť správu o postupe v dosahovaní vlastných cieľov, nevyzerala by príliš dobre. Každý týždeň som absolvovala trojdňovú cestu, vždy v iné dni. Fakt, že sa tie dni neustále menili, dával ľuďom okolo mňa pocit, že sa od nich ustavične vytrácam. Mala som dve dobré, dokonale usadené priateľky, až kým sa Meredith, tá vnímavejšia z nich, nezačala o mne vyjadrovať ako o Houdinim, a to akýmsi pasívno-agresívnym spôsobom, ktorý som sa rozhodla interpretovať ako zábavný. A potom v dôsledku mnohých kúzelníckych trikov, ktoré som predviedla, mi zostala sotva jedna.